

TRE FOREDRAG

Indhold

	Side
Forord	1
1. Den udvidede virkelighed	2
2. Meningen med livet på Jorden	8
3. Den stigende modvilje imod kirken	14

Forord

Disse tre foredrag har nu i snart to årtier været tilgængelige for danske tilhørere. Med den lette adgang til internettet har jeg ønsket også at gøre dem tilgængelige udenfor landets grænser. Foredragene giver en større indsigt i en virkelighed, der rummer perspektiver, som rækker ud over døden. Disse tre foredrag er samtidig et opgør med forestillinger, som stadig flere i dag er parate til at se på med andre øjne. Udskriften af de tre foredrag kan bruges til selvstudium men er også velegnede som basismateriale for studiekredse, der ønsker at diskutere deres indhold.

Jan Erhardt Jensen

December 2006

1. DEN UDVIDEDE VIRKELIGHED

I åndelige spørgsmål, støder man ofte på den holdning, at mange kun vil anerkende, hvad de kan opfatte med deres menneskelige sansorganer. Ser vi på dyreverdenen, viser det sig, at mange dyr kan opfatte dele af virkeligheden, som vi mennesker ikke kan opfatte. Flagermus kan orientere sig ved hjælp af lyde, som ikke kan opfattes med vort menneskelige øre, insekter kan se farver, som vi ikke kan se, og brevduer og trækfugle kan orientere sig ved hjælp af sanser, som vi mennesker ikke er i besiddelse af.

Det er derfor naturligt at stille spørgsmålet, om vi er i stand til at opfatte hele virkeligheden med vore menneskelige sansorganer - eller om vi kun er i stand til at opfatte en lille del af den. Er virkeligheden, når det kommer til stykket, langt større end den, vi mennesker opfatter, og er vor mangelfulde sansning en hindring for en langt større og bedre erkendelse ?

Når vi skal tale om virkeligheden er det nødvendigt, at vi først bliver enige om, hvordan vi skal definere virkeligheden. I dette spørgsmål vil de fleste kunne tilslutte sig det synspunkt, at virkeligheden kan defineres som det - der består af - eller er sammensat af partikler.

Går vi ud fra denne enkle definition, må vi også sætte os grundigt ind i, hvad der findes af partikler - og vi må i den forbindelse indse, at sandheden om virkeligheden er oplysninger, der beskriver den definerede virkelighed på en korrekt måde.

Langt tilbage i den græske oldtid, opstod den tanke, at alt stof er opbygget af atomer, og at disse partikler er de mindste byggesten, som stof kan bestå af. Selve ordet atom er græsk og betyder udelelig, og gennem årtusinder støttede filosoffer denne teori, fordi den byggede på en enkel og logisk tankegang.

Med renæssancen fremstod en videnskab, der byggede på en eksperimentel forskning, hvor forsøg skulle bevise, om en teori var rigtig eller forkert. Fysikken og kemien tog gradvis form, og teorien om atomerne viste sig anvendelig som forklaring på en lang række forsøg, som optog datidens videnskabsmænd.

Selv om disse forsøg og eksperimenter ikke var i stand til at give et direkte billede af partiklernes udseende, som kunne iagttages med det menneskelige øje, var de dog i stand til at sandsynliggøre, at der fandtes forskellige typer af partikler med forskellige egenskaber.

Efterhånden, som videnskaben gjorde sine landvindinger, fik man et bedre og mere fyldestgørende indtryk af et system af partikler, som man var i stand til at opstille systematisk efter deres egenskaber. Gradvis formåede man at eftervise de manglende atomer, som kunne forudsiges måtte eksistere. Man gik derfor stiltiende ud fra, at denne kombination af forsøg og teori beviste eksistensen af samtlige partikler, som stof kan bestå af.

Da atomvidenskaben gjorde nye landvindinger i det 20. århundrede, opdagede man, at teorien om, at atomerne var udelelige, som ordet jo antyder, ikke er rigtig. Det var således muligt at spalte visse atomer til mindre partikler, som det sker i kernekraftværker, og den gennem årtusinder støttede teori måtte vige for en ny erkendelse.

Også teorien om, at atomerne er de mindste partikler, som stof kan bestå af, fik et alvorligt grundskud, da atomvidenskaben fik mere avanceret måleudstyr, som kunne påvise, at der findes langt mindre partikler end atomerne.

Denne sidste erkendelse rokker således alvorligt ved vor opfattelse af virkeligheden - hvis man støtter definitionen om: at virkeligheden består af eller er sammensat af partikler.

Da den videnskabelige erkendelse af partikler er helt afhængig af, hvad videnskabeligt måleudstyr formår at eftervise, kan videnskaben altså ikke udelukke eksistensen af endnu mindre partikler end dem, som det indtil nu er lykkedes at eftervise ved hjælp af eksperimentelle forsøg.

De meget små partikler, som videnskaben senest har erkendt, har naturligvis altid eksisteret, og de tilhører således en del af den virkelighed, der tidligere lå udenfor den videnskabelige erkendelse. Der er således en grænse for, hvor langt vi mennesker kan nå i vor erkendelse af virkeligheden, når vi knytter vor erkendelse til en videnskab, der er begrænset af jordiske måleinstrumenter.

Den viden om en større virkelighed, som jeg herefter vil berette om i dette første- og de to efterfølgende foredrag, har jeg modtaget fra den åndelige verden ved hjælp af direkte tankeoverføring eller inspiration. Den fremlagde viden er derfor ikke underlagt de begrænsninger, som den jordiske videnskab er underlagt.

De partikler, som vi kalder atomerne, er de største partikler, der findes i Universet. Atomerne indgår i alt synligt stof i den jordiske verden, og deres forskellige egenskaber har længe optaget den videnskabelige forskning.

Hvor små de jordiske partikler er, kan man få et indtryk af ved følgende tankeeksperiment: Hvis man forestiller sig, at de partikler, som vort menneskelige legeme består af, blev presset så meget sammen, at de alle rørte ved

hinanden, ville det samlede rumfang af vort legemes partikler fylde så lidt, at det ikke ville kunne ses under en lup. Trods dette lille rumfang, ville den samlede vægt af de sammenpressede partikler naturligvis stadig være den samme som i den oprindelige tilstand, hvor partiklerne udfyldte vort menneskelige legeme.

Dette tankeeksperiment viser to ting. For det første: at de jordiske partikler er ufattelig små - og for det andet: at den relative afstand imellem dem - i den normale tilstand - er uhyre stor. Set fra en åndelig synsvinkel er jordisk stof altså uhyre diffust, fordi de jordiske partikler er fantastiske små, og fordi den relative afstand imellem dem er enorm stor.

Det, der er sammensat af forskelligartede atomer, fastholdes i det skabte af kræfter eller bindinger imellem de enkelte atomer. Dog er det meget karakteristisk for atomerne, at disse bindinger er meget ustabile, hvilket betyder, at flere og flere af dem går i stykker.

Denne ustabilitet ved bindingerne medfører, at det skabte gradvis nedbrydes i form af en synlig ældning. Ældning er altså et tegn på, at flere og flere af de oprindelige bindinger imellem atomerne er ophørt med at eksistere, hvor det skabte gradvis opløses i sine bestanddele.

Ser vi på organisk liv betyder det, at de enkelte organer - i kraft af den fremadskridende ældning - bliver dårligere og dårligere til at udføre den funktion, de er bestemt til.

Ser vi på slutresultatet, som altså medfører døden, er dette fænomen altså direkte knyttet til den manglende kvalitet ved bindingerne imellem atomerne. Hvis disse bindinger havde været absolut stabile, ville vort menneskelige legeme ikke ældes - og døden ville ikke være afslutningen på vor jordiske tilværelse.

I den jordiske verden findes der mange partikler, der er endnu mindre end atomerne, og som unddrager sig måling med jordiske måleinstrumenter. I den åndelige verden kaldes både atomerne og de endnu mindre jordiske partikler - for Mørkets partikler.

De mindste af Mørkets partikler udgør en selvstændig gruppe eller et system af partikler, som kaldes for Mørkets åndelige partikler. Disse partikler findes i forskellige størrelsesordener, som hver udsender en for denne partikelstørrelse karakteristisk åndelig mørkekraft.

Disse åndelige mørkekrafter kan heller ikke måles med jordiske måleinstrumenter, men de kan ofte mærkes eller fornemmes af vor tanke og vilje som en ubehagelig påvirkning, der søger at tilskynde vor tanke til at

frembringe tankebilleder, som ikke er i overensstemmelse med virkeligheden - og som søger at tilskynde vor vilje til negative handlinger.

Een type af Mørkets åndelige kræfter søger f.eks. at tilskynde til jalousi, en anden af Mørkets åndelige kræfter søger at tilskynde til hærværk osv.. Hver åndelige mørkekraft tilskynder til kendte negative aktiviteter, som mange mennesker ofte ligger under for.

Mørkets partikler er ikke de eneste partikler, der findes i Universet. Der findes partikler, som er langt mindre end Mørkets partikler, og det siger sig selv, at heller ikke disse ufattelig små og lette partikler kan eftervises med jordiske måleinstrumenter.

De partikler, som er mindre end Mørkets partikler, kaldes i den åndelige verden for Lysets partikler. Lysets partikler er ikke behæftet med en manglende kvalitet, og derfor er bindingerne imellem Lysets partikler absolut stabile.

Da den åndelige verden ikke består af Mørkets partikler, men udelukken- de af de langt mindre lyspartikler, undergår det, der tilhører den åndelige verden ingen ældning - men har evigt liv.

Når man tænker på den åndelige verden, må man altså gøre sig klart, at den adskiller sig fundamentalt fra den jordiske, fordi den er skabt af partikler, som er af en hel anden størrelsesorden og kvalitet end dem, vi kender i den jordiske verden. Når mange mennesker forestiller sig, at den åndelige verden svarer til den jordiske, er denne antagelse altså forkert, fordi der er tale om to helt forskellige verdener - af helt forskelligt stof.

Går vi tilbage til vor tidligere definition af virkeligheden, ser vi, at også den åndelige verden er en stofflig del af virkeligheden, fordi også den består af partikler - selvom disse partikler er langt mindre end dem, den jordiske verden består af.

At vi ikke kan iagttage eller fornemme den åndelige verden med vore menneskelige sanseorganer, er altså ikke nok til, at vi uden videre kan afvise den åndelige verdens eksistens. Den manglende sansning er derimod et udtryk for, at vort menneskelige sanseområde ikke er stort nok til, at vi ad den vej kan erkende den åndelige verden.

Da den åndelige verden ikke kan erkendes med de menneskelige sanseorganer, vil spørgsmålet om dens eksistens - i hvert fald for langt de fleste menneskers vedkommende - bero på en trossag, fordi kun de færreste er i besiddelse af åndelige evner, der kan bekræfte den åndelige verdens eksistens.

For de fleste vil det derfor være et spørgsmål, om de vil tro på de oplevelser, som særligt udvalgte har haft. I spørgsmålet om den åndelige verdens eksistens, bliver troen derfor et forhold, hvor disse mennesker er

nød til at baserer deres stillingtagen på antagelser, som ikke kan bevises ud fra de fysiske love.

Vender vi os mod de relativt få, der har haft åndelige oplevelser, beretter disse mennesker ofte om åndelige intelligenser, hvor Gud er den centrale Personlighed, og hvor der findes et liv efter døden. Den, der søger en mening med livet, vil ofte søge blandt de religiøse tilbud, som foreligger det pågældende sted. Ofte er disse tilbud ikke tilfredsstillende, og derfor vender den søgende sig mod andre tilbud i håbet om at finde tilfredsstillende svar.

Det vi oplever i disse år, er netop, at mange mennesker vender sig bort fra de gamle religiøse opfattelser, fordi de ikke tilfredsstillende deres søgen efter sandheden. Disse gamle religioner er ikke i stand til at opfylde deres behov for at kunne finde en dybere mening med livet på Jorden. Forudsætningen for, at disse mennesker kan finde det, de søger, er, at de finder netop de sandheder, der fuldstændigt harmonerer med deres egen intuition.

Den ny-religiøsitet, der i stigende grad foruroliger kirken, er altså et tegn på, at de gamle etablerede religioner strider imod disse menneskers intuition, og det er derfor ikke så mærkeligt, at de vender sig bort fra de kirkelige tilbud for at søge andre muligheder.

Fra kirkelig side, bliver disse mennesker ofte betegnet som ateister, fordi de ikke vil tilslutte sig en kirkelig fortolkning af den åndelige verden. En sådan udlægning af disse menneskers holdning behøver ikke at være rigtig, fordi også anderledes troende kan have et varmt og oprigtigt forhold til Gud.

Det er naturligvis rigtigt, at der blandt modstandere af kirken også findes ateister, og man kan derfor stille spørgsmålet, hvorfor disse mennesker vælger at være ateister? Hertil kan svares: at ateister er mennesker, der har en klar grund til ikke at ville tilslutte sig en eller anden tro.

Ofte tilslutter mennesker sig den tro, der er fremherskende på det sted, hvor de er født og opvokset. Nogle mennesker finder ikke, at de religiøse tilbud, som findes det pågældende sted, er tilfredsstillende. En sådan stillingtagen røber en bevidstgørelse, baseret på egne overvejelser over de religiøse muligheder, som den pågældende er blevet præsenteret for.

Det må indskræmpes, at en sådan stillingtagen kan være lige så rigtig, ja i mange tilfælde rigtigere end den, som dybt religiøse mennesker har. Dette skal ikke opfattes som en bedømmelse af det enkelte menneske - men udelukkende af dette menneskes opfattelse eller tro.

Ateisten er i sin frigjorthed ubunden af religiøse dogmer, som kan være forkerte, og som den dybt religiøse er bunden af. For ateisten drejer det sig om at finde de sande åndelige værdier, som på alle punkter harmonerer

med de tanker og følelser, som dette menneske er nået til gennem sin udvikling. Disse tanker vil ofte være klart logiske, men i nogen grad savne en følelsesmæssig involvering. Al stillingtagen bør derfor baseres på en bevidst søgen efter sandheden, som samtidig involvere hjertet.

De mennesker, der søger sandheden uden følelser, er uden den kærlighed, som er så nødvendig for, at personligheden skal kunne udvikle sig til en harmonisk, helstøbt person. Kærligheden bør være den drivkraft, som nærer den bevidste indsats for at nå til en stadig højere erkendelse, og som er nødvendig for, at et menneske kan nå de høje mål, som det er Guds hensigt, at hver menneskesjæl skal stræbe efter. Kærligheden er det vigtigste, uden den er dette arbejde koldt og uden den glæde, som bør fylde hver eneste sjæl.

*

2. MENINGEN MED LIVET PÅ JORDEN

I mit første foredrag kom jeg ind på spørgsmålet om virkeligheden. Jeg forklarede: at virkeligheden består af eller er sammensat af partikler, og at der findes lyspartikler, som er langt mindre end de jordiske mørkepartikler. Jeg fortalte, at også den åndelige verden er virkelig, fordi den består af de langt mindre lyspartikler, som er absolut stabile og derfor ikke behæftet med ældning.

I dette andet foredrag vil jeg komme ind på, at der findes en mening med livet på Jorden - og at denne mening har forbindelse med den åndelige verden og det liv, som leves efter døden.

Ligesom der findes en åndelig verden, ligeledes har alle vi mennesker et åndeligt legeme. Et åndeligt legeme med en åndelig hjerne, der rummer vor guddommelige tanke og vilje samt vor åndelige hukommelse.

Når vi lever på Jorden er dette åndelegeme, som i denne tilstand også kan kaldes for sjælen, tilpasset på en ganske bestemt måde, der muliggør en tilknytning til vort menneskelige legeme. Under inkarnationen kan den åndelige hjerne overtage styringen af den menneskelige hjerne - i form af bevidste handlinger - når viljen ønsker at gribe ind.

Dette åndelegeme er på mange måder underlagt begrænsninger under inkarnationen. F.eks. er vi normalt afskåret fra den viden, der findes i vor åndelige hukommelse, og som stammer fra før inkarnationen. Ligeledes er de åndelige sanseorganer normalt ude af stand til at fungere under inkarnationen, så al sansning er begrænset til de muligheder, som ligger i de menneskelige sanseorganer.

Der findes dog undtagelser fra disse begrænsninger. For nogle mennesker gælder det f.eks., at nogle af åndelegemets lyspartikler samler sig til mere eller mindre brugbare sanseorganer, så de kan skimte med åndelige øjne eller høre med åndelige ører. Disse clairvoyante eller clairaudiente mennesker kan ofte bruges af den åndelige verden som medier, der kan bekræfte den åndelige verdens eksistens.

Nogle mennesker har - i større udstrækning end andre - den evne, at de kan modtage tanker fra den åndelige verden. Disse mennesker er således i stand til at modtage tanker, der ikke er deres egne, men som stammer fra åndelige intelligenser - og som de modtager ved hjælp af direkte tankeoverføring eller telepati. Disse mennesker har altså særlige evner til at overføre en viden eller færdigheder fra den åndelige verden, som f.eks. kan dreje sig om åndelige spørgsmål, om kunst, musik, videnskab osv., og som de ofte klart føler, at de har modtaget udefra ved inspiration.

Hvad enten disse medier kan se, høre eller modtage tanker ved hjælp af inspiration, er de ofte udsat for stor mistro fra mennesker, der ikke selv har de samme evner, og som derfor stiller sig skeptiske overfor de indtryk eller oplysninger, som disse mennesker videregiver fra den åndelige verden.

Selv om det åndelige legeme er knyttet til det menneskelige legeme under inkarnationen, kan der godt - i særlige tilfælde, hvor menneskelegemet udsættes for en særlig belastning - ske midlertidige frigørelser af åndelegemet - i form af såkaldte spontane frigørelser.

Disse spontane frigørelser sker ved, at det plastiske åndelegeme automatisk frigøres fra at omgive menneskelegemet, mens det åndelige-og det menneskelige legeme dog stadig er forbundet med hinanden ved hjælp af den livgivende eller elastiske streng.

Når det plastiske åndelegeme frigøres fra at omgive menneskelegemet, samler bestemte åndelige partikler sig til et fast åndelegeme, der kaldes for det midlertidige åndelegeme, og som har menneskelegemets form og karakter. Når åndelegemet har fjernet sig fra det menneskelegeme, det normalt omgiver, ser og fornemmer sjælen i reglen med åndelegemets sanseorganer. Den afstand, indenfor hvilken sjælen kan bevæge sig bort fra sit menneskelegeme, er dog begrænset af den længde, den livgivende streng kan få.

Sådanne spontane frigørelser kan f.eks. forekomme under alvorlige ulykkestilfælde, i besvimelsestilfælde, under stærk narkose osv., men i alle disse tilfælde eksisterer forbindelsen stadig imellem sjælen og menneskelegemet - i form af den livgivende streng. Disse spontane frigørelser har altså intet at gøre med en fremadskridende dødsproces, som er karakteristisk ved, at den ikke lader sig stoppe, og hvor døden først indtræder i forbindelse med en fuldstændig frigørelse, dvs. hvor den livgivende streng uigenkaldeligt slipper sit tag i det menneskelige legeme.

Under en spontane frigørelse kan forekomme forskellige hændelser, som kan huskes - efter at sjælen er vendt tilbage og igen omgiver menneskelegemet. Under frigørelsen kan sjælen bringes så langt bort fra menneske-

legemet, at den kan iagttage og registrere begivenheder, som ikke foregår i menneskelegemets umiddelbare nærhed.

For den spontant frigjorte sjæl er åndelegemet, som sjælen føler sig fuldstændig identisk med, af en anden beskaffenhed end den omgivende jordiske verden. Åndelegemet har således ikke en rumopfyldende evne i den jordiske verden, således som det er tilfældet, når åndelegemet befinder sig i sin hjemsfære imellem de mange inkarnationer. En forskel, som betyder, at sjælens små partikler uden vanskelighed kan bevæge sig igennem alle jordiske forhindringer.

Disse kortvarige udflugter opleves så klart af sjælen, at det senere - når sjælen er vendt tilbage og omgiver det atter opvågnede menneskelegeme - er muligt for vedkommende at berette om hændelser, der kan være foregået så langt fra menneskelegemet, at de omkringstående intet ved om disse begivenheder, uden at de foretager en nærmere undersøgelse.

I frigørelsestilstanden forekommer ofte et hastigt tilbageblik på det forløbne jordeliv. Disse tilbageblik fremkaldes af skytsånden, når den finder det formålstjenligt at minde sjælen om visse begivenheder langt tilbage i inkarnationen, som kan have en vis betydning for sjælen i det tilbageværende jordeliv. Disse hastige tilbageblik huskes ofte med en klarhed efter opvågningen, som giver vedkommende mulighed for at overveje den livsførelse, han eller hun er slået ind på. Disse tilbageblik kan således hjælpe den pågældende til en fremtidig livsførelse - ud fra en ny synsvinkel, som vedkommende anlægger - efter en nærmere overvejelse af det beskuede.

Herved har skytsånden altså en mulighed for at udnytte en spontan frigørelse, der skyldes en alvorlig ulykke eller en dyb bevidstløshed, så sjælen hjælpes til at mindes visse ting, der kan lede den i det tilbageværende jordeliv.

Den livsførelse, vi lever på Jorden, er altså af betydning for, at vi kan udvikle vor åndelige personlighed; og vor åndelige personlighed har betydning for det liv, der engang skal leves i den åndelige verden, når åndelegemet ikke længere skal knyttes til nye menneskelegemer.

Tilknytningen til et menneskelegeme, der består af jordisk stof - i modsætning til det åndelige legeme, der består af åndeligt stof - er altså kun en midlertidig foranstaltning, der skal tjene til at udvikle og forædle vor tanke og vilje.

Som vi tidligere har været inde på, findes der åndelige mørkepartikler i den jordiske verden, der udsender åndelige mørkekræfter, som i større eller mindre grad kan påvirke vor tanke og vilje - alt afhængig af, hvor langt vi er nået i vor åndelige udvikling. For hver gang vi tilbageviser disse ånde-

lige mørkekræfter, får de altså mindre og mindre værdi for vor tanke og vilje - indtil de til sidst helt har mistet deres tiltrækning.

At udvikle sin åndelige personlighed er altså ensbetydende med - at blive stillet overfor og at afvise de åndelige mørkekræfter, der findes i den jordiske verden. Kun de personlige erfaringer er i stand til at udvikle den enkelte, og derfor må vi alle gennemgå denne nødvendige kamp for at lære at overvinde alle disse åndelige mørkekræfter.

De mange inkarnationer, som må gennemleves for lære at overvinde alt det negative i den jordiske verden, er altså et led i vor udvikling mod en fremtidig åndelig tilværelse, som skal leves i Guds Rige. Denne fremtidige tilværelse gælder alle - uden undtagelse - fordi alle vil nå at blive færdig-udviklet til kærlige, uselviske væsner, der ønsker at glæde og gavne deres medånder.

Spørgsmålet om døden, som altså blot er afslutningen på en enkel jordisk tilværelse, skal altså ses ud fra en helt anden synsvinkel end den, den kristne og mange andre religioner anlægger.

Døden rammer altså kun menneskelegemet - og ikke det tilsluttede åndelige, der som tidligere beskrevet består af uendelig små lyspartikler, der unddrager sig måling med jordiske måleinstrumenter.

Når menneskelegemet nærmer sig døden, fordi et af de livsvigtige organer ophører med at fungere tilfredsstillende, mister det pågældende menneske i reglen hurtigt bevidstheden.

Når de livsvigtige processer i menneskelegemet nedsættes så meget, at de ikke kan bringes tilbage til det normale, hvilket vil sige, at enhver genoplivning er umulig, indtræder det afgørende øjeblik, hvor den livgivende streng automatisk slipper sit tag i det udtjente menneskelegeme, som går sin uigenkaldelige opløsning i møde.

Inden dette sker, bringer skytsånden, der ved, at inkarnationen nærmer sig sin afslutning, menneskesjælen i en søvntilstand, så den er ude af stand til at opfatte omgivelserne, når den frigøres fra menneskelegemet. Når denne søvntilstand er fuldstændig, henter skytsånden den sovende menneskesjæl, og bringer den tilbage til dens bolig i den åndelige verden, hvor den hører hjemme imellem inkarnationerne.

Adskillelsen ved døden betyder altså blot, at den åndelige personlighed ikke længere kan give sig til kende i den jordiske verden ved en bevidst styring af det menneskelegeme, som er afgået ved døden - og at det afdøde menneskelegeme ikke længere er et jordisk redskab, der er underlagt den pågældende personlighed.

Efter frigørelsen fra det menneskelige legeme, får den åndelige hjerne nogle af sine oprindelige og langt friere muligheder tilbage, fordi den da

ikke længere er begrænset i sin udfoldelse, således som det er tilfældet under inkarnationen, hvor den er tvunget til at skulle samarbejde med den menneskelige hjerne.

Bevidstheden skyldes altså to guddommelige kræfter - kendt som tanken og viljen, der ikke udslukkes, når menneskelegemet dør - men som fortsætter deres aktivitet efter opvågningen i den åndelige verden, hvor der foregår en selvransagning af det afsluttede jordeliv. Alle negative handlinger, som ikke er angret på Jorden, må således gennemtænkes - indtil sorgen og angeren vågner i sjælen.

Når alt er gennemtænkt og angret, hører sjælen Guds stemme tale til sig, hvor Gud stiller spørgsmål, som den enkelte må svare tilfredsstillende på, før regnskabets tid er forbi.

Gud spørger ikke om, hvilken religion sjælen tilsluttede sig på Jorden, men om hvordan den søgte at løse de problemer, som den blev stillet overfor i det afsluttede jordeliv - og om vedkommende har indset, hvordan han eller hun burde have søgt at overvinde de problemer, som ikke blev løst på en tilfredsstillende måde. For hvert spørgsmål, må menneskesjælen derfor overveje, hvad den burde have gjort, og om den har forstået den virkelige årsag til dens svagheder.

Hver gang menneskesjælen vender tilbage fra et nyt jordeliv, hvor den har haft mulighed for at udvikle sin åndelige personlighed ved at overvinde de negative tilskyndelser, følger altså en tid med selvransagelse, før menneskeånden får mulighed for at hvile sig og møde bekendte, som også befinder sig i den åndelige verden imellem deres inkarnationer.

Når regnskabets tid er forbi, opfatter menneskeånden den omgivende åndelige verden tillige med sit eget åndelegeme. Normalt har åndelegemet antaget et yngre udseende, der svarer til menneskelegemet i 30-40 års alderen, men frigjort fra alle beskadigelser og mangler, som er tilføjet menneskelegemet under inkarnationen.

I denne tilstand husker menneskeånden ikke blot alle de begivenheder, som den oplevede i sit sidste jordeliv, men også alle de begivenheder, som den har oplevet i alle tidligere jordeliv, hvor alt huskes med en klarhed, som var det netop oplevet. Afhængig af antallet af inkarnationer, vil den tilgængelige viden derfor være langt større end under et enkelt jordeliv, og den åndelige personlighed vil derfor også være tilsvarende større end de enkelte jordiske personligheder.

I den følgende tid har menneskeånden mulighed for at hvile sig og træffe andre menneskeånder, som den har haft forbindelse med i tidligere jordeliv, og som også befinder sig imellem en afsluttet og en ny inkarnation. Disse

ønskede gensyn bliver altid arrangeret ved først kommende lejlighed, hvorved det er muligt at glædes over de fælles minder og at udveksle oplysninger og erfaringer.

Efter hviletiden følger en læretid, hvor menneskeånden søger at forberede sig til den næste inkarnation. Under undervisningen, som gives af Lysets ånder, søger menneskeånden at indprente sig visse holdninger, som den håber at kunne støtte sig til i det kommende jordeliv, i form af intuitive fornemmelser for - hvad den bør gøre, og hvad den ikke bør gøre, for at overvinde de svagheder, som den har afsløret i tidligere inkarnationer.

Når menneskeånden ikke længere føler sig tiltrukket af de negative tilskyndelser, som findes i den jordiske verden, men uden vanskelighed afviser dem alle - og når det er lykkedes at genoprette gode forhold til alle dens medånder, så intet forhold er præget af kølige følelser - er inkarnationsrækken afsluttet for evigt - og menneskeånden fortsætter da sin udvikling i andre åndelige verdener som et skønt åndeligt lysvæsen, indtil den til sidst overføres til Guds Rige - hvor Gud selv tager imod den.

Har man først forstået meningen med de mange jordeliv, som er nødvendige for at udvikle den åndelige personlighed, bliver det også forståeligt, at den kristne fortabelseslære er usand. Guds ubetingede Kærlighed omfatter altså enhver menneskeånd, som Gud aldrig opgiver eller tager afstand fra - uanset vor tro eller gerninger. Som man kan forvente det af en Gud, der er fuldkommen, følger Gud med uendelig tålmodighed den enkeltes individuelle kamp for at udvikle sig gennem de mange inkarnationer - mod den gradvise forædling af tanken og viljen, som er nødvendig for at kunne indtræde i Guds Rige - ikke som et jordisk menneske, men som et strålende åndeligt lysvæsen.

3. DEN STIGENDE MODVILJE IMOD KIRKEN

I mit tredje og sidste foredrag, vil jeg komme ind på årsagen til den stigende modvilje, med hvilken stadig flere mennesker møder de gamle etablerede religioner.

Tidligere var omtalen af re-inkarnation ofte forbundet med latterliggørelse, i hvert fald i de dele af verden, hvor re-inkarnationstanken ikke var almindelig accepteret på grund af en anden tro - eller på grund af en manglende eller fejlagtig indsigt. Mange foretrak derfor at tie med deres personlige oplevelser, som ellers kunne have medvirket til at skabe et klarere indblik på dette vigtige område.

I de senere år, er re-inkarnationstanken blevet mødt med en stadig større åbenhed i den vestlige verden, hvilket har medført, at flere og flere tør fortælle om de åndelige oplevelser, de har haft. En åbenhed, som har ført til en langt større forståelse, der giver en bedre indsigt i de særlige forhold, som er knyttet til re-inkarnation.

I disse tilfælde, drejer det sig ofte om personer, der kan huske mere eller mindre fra et eller flere af deres tidligere jordeliv - eller tilfælde, hvor de ved hypnose har fået adgang til en viden, der normalt ville være utilgængelig i den jordiske tilværelse.

Den stigende åbenhed omkring den slags oplevelser, har været med til at støtte den enkle opfattelse, at alle menneskeånder gennemgår mange tusinde inkarnationer, og at dette er en nødvendighed for, at hver enkelt kan udvikle sin åndelige personlighed. Disse mange inkarnationer foregår forskellige steder på Jorden, hvor udviklingsmulighederne kan være højest forskellige, indtil alle de negative muligheder helt har mistet deres værdi eller tiltrækning for den pågældende. Hvor mange gange den enkelte må lade sig knytte til nye menneskelegemer afhænger derfor i høj grad af, hvor målbevidst vedkommende arbejder på at afvise de negative muligheder.

Da Gud ikke har skabt menneskeånderne på samme tid, er den åndelige modenhed meget forskellig, hvilket tydeligt kan mærkes på menneskers adfærd. Derfor vil målsætningen med den aktuelle inkarnation også være forskellig for forskellige mennesker - alt afhængig af deres udviklingstrin.

Gud tager således højde for, hvad hver enkelt skal lære, når Han fastsætter de rammer, som menneskeånden skal søge at udfylde i det næste liv på Jorden.

Under den lange udvikling, erfarer menneskeånden alt, hvad det jordiske liv har at byde på. De første inkarnationer foregår således på steder, hvor kulturen står lavt, og hvor kravene til den pågældende derfor er tilsvarende mindre. I takt med at ånden modnes, sker udviklingen andre steder på Jorden, hvor der findes en højere kultur, og hvor kravene til den enkelte derfor er tilsvarende større.

Når ånden opholder sig i sin hjemsfære - efter at regnskabet er opgjort med Gud - er den ofte optaget af spørgsmål, som den finder af stor vigtighed for dens åndelige udvikling. Ånden spekulerer da på disse spørgsmål, ligesom den spekulerer på, hvordan det skal lykkes for den at overvinde de vanskeligheder, som de nylig gennemlevne inkarnationer har afsløret, at den ikke kan magte.

For at dette skal lykkes, modtager ånden ofte undervisning og rådgivning i de specielle problemer, som optager den så stærkt, og gennem denne undervisning tilføres den en mere præcis og detaljeret viden om de specielle vanskeligheder, som er knyttet til disse problemer. En viden, som opbevares i dens åndelige hjerne - som åndens evige ejendom - men som den er afskåret fra at komme i forbindelse med og udnytte, når den er vendt tilbage til den jordiske tilværelse.

Samtidig med, at ånden modtager denne undervisning i sin hjemsfære, opbygger den en mere fast og sikker holdning til de problemer, den bliver undervist i. En åndelig holdning eller indstilling, som er identisk med den måde, med hvilken tanken og viljen tager stilling til de problemer, ånden bliver undervist i; og som dels skyldes den viden, som ånden får adgang til ved undervisningen i de åndelige omgivelser, og dels den gradvist øgede prægning af tanken og viljen, som opnås i forbindelse med, at ånden arbejder med den pågældende viden. Selve prægningen af tanken og viljen, bliver derved den støtte, som senere skal hjælpe ånden, når den vender tilbage til den jordiske tilværelse, hvor den tillærte viden er utilgængelig for tanken og viljen.

Ved at deltage i denne målrettede undervisning, håber ånden altså på, at den kan opbygge en egen holdning til bestemte problemer, som kan medføre, at selve prægningen af tanken og viljen bliver så stærk og så indgroet, at sjælen - alene ud fra den stigende prægning - kan modstå de fristelser i den jordiske verden, den tidligere er bukket under for.

Når den pågældende er vendt tilbage til et nyt jordeliv, har tanken og viljen altså kun adgang til den viden, som det pågældende menneske har erhvervet i den aktuelle inkarnation - eller de påvirkninger, der udgår fra det pågældende menneskelegeme. Tanken og viljen fornemmer således ikke længere den viden, der nu findes som utilgængelig i visse centre af den åndelige hjerne - og som stammer fra før inkarnationen.

Derimod fornemmes stadig den prægning af tanken og viljen, som vedkommende har opbygget i den åndelige verden, og som den pågældende ikke længere kan gøre rede for ud fra den jordiske viden, som vedkommende nu er henvist til. Når vedkommende er vendt tilbage til en jordisk tilværelse, kan man derfor tale om en intuitiv fornemmelse, som ikke kan eftervises under disse forhold, fordi den pågældende ikke længere har adgang til den viden, der tidligere har fremkaldt den omtalte prægning af tanken og viljen.

Under inkarnationen er sjælen altså i den ganske specielle situation, at tanken og viljen har mulighed for at tage stilling til de problemer, der optog ånden så stærkt, da den var i sin hjemsfære - og på samme måde, som tanken og viljen tidligere har indskærpet sig - men uden det væld af oplysninger, som tanken og viljen nu er afskåret fra.

Den måde at tage stilling til problemerne på, som tanken og viljen har tillært sig i den åndelige verden, mærkes altså under inkarnationen som en intuitiv fornemmelse, og denne fornemmelse kan undertiden være så stærk, at den alene kan lede sjælen ind på områder eller felter, indenfor hvilke ånden har forberedt sig til at arbejde med bestemte problemer. Denne lyst eller tilskyndelse til at arbejde med bestemte problemer kan derved blive en ledetråd for sjælen - selvom den ikke kan huske eksakte oplysninger fra sin tidligere åndelige tilværelse.

Gennem undervisningen i den åndelige verden, søger skytsånderne at hjælpe hver enkel ånd med sandheder og i det omfang, den enkelte er moden til. Herved hjælpes menneskeånderne til en større og større forståelse for disse sandheder - afhængig af deres modenhed og udviklingstrin.

Denne undervisning foregår så detaljeret, som den enkelte ånd kan leve op til, og skytsånden søger altid at opmuntre en vågnende interesse for disse sandheder. Denne undervisning er naturligvis frivillig, idet der tages hensyn til den enkeltes frie vilje.

I mange tilfælde, vil interessen hurtigt vågne, når ånden ser de muligheder, der her findes for en hurtigere udvikling på det åndelige område. Således vil fremgangen for venner og bekendte ofte påvirke den enkelte til også at tage del i undervisningen, fordi ånden kan se den åndelige udvikling, som disse bekendte undergår. Skytsånden søger således at hjælpe den

enkelte gennem en undervisning, som gives til alle, der ønsker at modtage den, og som ikke midlertidigt har bragt sig selv ind under gengældelsesloven.

De åndelige fremskridt, som ånden herved erhverver sig, er dens eje i al evighed. Når ånden vågner i sin hjemsfære, efter at regnskabet er opgjort med Gud, vil den derfor have adgang til al den viden, den tidligere har modtaget ved undervisningen i sfærerne. Denne viden øges derfor for hver inkarnation og udvikler derved ånden og dens forståelse.

Da de fungerende skytsånder ved, hvad hver enkelt ånd har forberedt sig til før den foreliggende inkarnation - søger de derfor at hjælpe den enkelte med at huske de ting, som ånden har forberedt sig til. Denne støtte gives ved, at skytsånden - ved inspiration - indgiver sjælen hjælpende tanker, der minder sjælen om disse forberedelser.

Jo højere ånden er nået til i sin udvikling, jo klarere fornemmer den enkelte de livsholdninger eller læresætninger, som ånden har søgt at indprente sig i sfærerne, og desto større er chancen for - at inkarnationen lykkes fuldt ud.

De tilfælde, hvor inkarnationen lykkes fuldt ud, som Gud har planlagt - er sjældne - men forekommer. Ofte må ånden lade sig inkarnere adskillige gange, før det lykkes for den at nå de mål, som Gud har sat for den.

Ånden søger således at forberede sig ved at indskærpe sig en åndelig viden eller lærdom, som skal hjælpe den i den kommende inkarnation. Dette gøres i håbet om, at den opnåede prægning vil kunne fornemmes, når sjælen vågner til bevidsthed i den jordiske tilværelse.

Det at støtte sig til den indskærpede prægning, viser sig ofte svært for sjælen, når den lader sig påvirke af de fristelser, som livet på Jorden udsætter den for. Det sker således ofte for mindre befæstede sjæle, at de foretrækker at lade sig drage af disse fristelser, og at de derfor er villige til at overhøre den intuitive fornemmelse, som i en mere eller mindre klar form ligger i deres underbevidsthed.

Når ånden får adgang til al sin viden i den åndelige verden - dvs. efter at regnskabet er opgjort med Gud - følger ofte en tid, hvor den angrer de forspildte muligheder, som det ikke lykkedes for den at udnytte. Denne tid følges ofte af skuffelse, og mange ånder har lovet sig selv, at næste gang de kom ned på Jorden, skulle det lykkes for dem ikke at overhøre de mål, som var sat for dem - før deres inkarnation.

Den skitserede udvikling, som kommer alle til gode i forbindelse med re-inkarnation, giver altså et helt andet billede af Gud, der som den kærlige

og fuldkomne Skaber har gennemtænkt alt i forbindelse med denne udviklingsproces.

Det siger sig selv, at da Gud er fuldkommen - og altså også retfærdig - kan Han ikke lade nogle af sine åndelige børn knytte til jordiske menneskelegemer, for efter døden at fordømme disse børn til evig fortabelse - fordi de blev født på steder, hvor de ikke fik mulighed for at tilslutte sig en bestemt tro, således som visse religiøse mennesker lægger afgørende vægt på. Hvis Gud handlede på en så ugentænkt måde, var Han i høj grad uretfærdig - og altså ikke fuldkommen.

Den kristne fortabelseslære, der bygger på en meget intolerant forestilling om - at andre, der ikke er frelste, skal fortabes - er altså ikke blot i direkte modstrid med Guds fuldkommenhed - men den tillægger Gud negative egenskaber og en ondskabsfuld handlemåde. En fortabelseslære, som skamløst påstår, at Gud vil fordømme visse af sine børn og på en måde, hvor de kun har udsigt til at skulle pines og plages i al evighed - hvilket ethvert klarttænkende menneske bør sige sig selv er fuldstændigt uforeneligt med Guds kærlige Væsen.

Selv om mange ikke er i stand til klart at gennemskue dette forhold, føler de intuitivt, at der er noget galt med kristendommen og dens besynderlige opfattelse af Gud. Flere og flere vender sig bort fra kirken, og flere og flere søger efter sandheden andre steder end kirken, fordi dens budskab ikke tilfredsstiller deres ønske om fornuftige svar.

Selv præster og biskoper står rådvilde overfor denne udvikling, som de ikke er i stand til at håndtere, fordi de selv er så stærkt indoktrinerede i kristendommen, at de har svært ved at følge de krav om nytænkning, som flere og flere fremsætter.

Da kirkens folk ikke er i stand til at bryde med kristne dogmer, som stadig flere vender sig bort fra, står kirken mere og mere isoleret - ude af stand til at komme de utilfredse i møde.

Da kirken bygger sin eksistens på et kristent budskab, som den hverken kan eller vil afvige fra - står kirken i en håbløs situation, og talen om kirkedød er absolut relevant. De kristnes forsøg på at forny kirken indenfor de kristne rammer, er derfor dømt til at mislykkes, fordi den kristendom, som kirken er bundet af, slet ikke kan forenes med de intuitive følelser, som stadig flere og flere inkarneres med på grund af den undervisning, som de modtager i den åndelige verden imellem de enkelte inkarnationer.

Denne voksende intuition, sammen med en øget adgang til flere og flere sandheder, fører gradvis til mere og mere markante holdninger, som især mærkes hos mange unge, der inden deres inkarnation har vidst - hvor og under hvilke forhold de skulle inkarneres, og som derfor har forberedt sig til at imødegå mange religiøse usandheder.

Da den personlige udvikling kommer alle til gode, og da de åndelige fremskridt, som gøres under de mange inkarnationer, ikke kan mistes, gennemgår menneskeheden en fremadløbende udvikling, som gradvis vil højne det åndelige niveau.

Religiøse overbevisninger, der ikke bygger på en absolut positiv holdning til Gud, men hvori der indgår elementer, som tillægger Gud negative egenskaber eller handlemåder - er dømt til opløsning og tilbagegang - hvilket altså i høj grad gælder for en tro som den kristne, der påstår, at Gud skulle straffe og fordømme visse af sine børn - i stedet for at hjælpe dem alle med en udvikling - så de alle kan nå Hans Rige.

Den ubegrundede frygt for Gud og for en straf efter døden, som har været drivkraften i mange religioner, er gradvis ved at miste sit tag over mennesker, og flere og flere frigør sig og vender sig bort fra den slags negative opfattelser.

Da de kristne går ud fra, at biblen er sand, står de alene overfor en voksende kreds af mennesker, der inkarneres med en stærkere og stærkere intuition, der siger dem, at kristendommen ikke er sand. Derfor står kampen i virkeligheden imellem en jordisk religiøs indoktrinering på den ene side - og på den anden side en medfødt intuition eller åndelig prægning, der vender sig imod denne kristne indoktrinering.

De kristne er klar over, at for at den kristne tro ikke skal dø hen, må de gøre en kraftanstrengelse for at overbevise tvivlerne om, at biblens ord er sande. Derfor søger kristne ofte at overbevise andre om, at biblen er sand - og at den bygger på Guds egne ord.

Heroverfor står den åndelige verden, der udfører et stort og målbevidst arbejde, som går ud på at udvikle og støtte den prægning eller de intuitive fornemmelser, der på langt sigt skal være med til at nedbryde de religiøse usandheder, der på mange måder står i vejen for den personlige udvikling i den jordiske verden.

På langt sigt vil undervisningen i den åndelige verden være den stærkeste, fordi den gradvis fører til en voksende intuitiv modvilje imod jordiske usandheder. Derfor ser vi allerede i dag en voksende affolkning af den kirke, der fortvivlet søger at vinde tilslutning til en lang række religiøse usandheder.

De kommende årtier bliver derfor interessante, fordi en klarere tankegang gradvis vil vinde frem, og fordi flere og flere vil blive i stand til at gennemskue flere og flere religiøse usandheder, som ikke er i overensstemmelse med deres egen intuitive fornemmelse for sandheden.